

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 636/05
06.06.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragomira Milojevića, predsednika veća, Miroslava Cvetkovića, Dragana Jocića, Dragana Aćimovića i Sretka Jankovića, članova veća i savetnika Vrhovnog suda, Gordane Maravić, zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog **AA**, zbog krivičnog dela neovlašćeno stavljanja u promet opojnih droga iz člana 245. stav 1. Osnovnog krivičnog zakona, rešavajući o žalbi branioca optuženog, advokata BA, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Nišu, K. 218/04 od 21. januara 2005. godine, u sednici veća održanoj, dana 06. juna 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba branioca optuženog AA, pa se **POTVRĐUJE** presuda Okružnog suda u Nišu K. 218/04 od 21. januara 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Nišu K. 218/04 od 21. januara 2005. godine, oglašen je krivim AA, zbog krivičnog dela neovlašćeno stavljanje u promet opojnih droga iz člana 245. stav 1. OKZ za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od dve godine.

Od optuženog je oduzeto devet tableta amfetamina i obavezan je da na ime troškova krivičnog postupka uplati u budžetska sredstva suda novčani iznos od 43.285,00 dinara, i na ime sudskog paušala 5.000,00 dinara.

Protiv ove presude žalbu je izjavio branilac optuženog, advokat AB, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s` predlogom da Vrhovni sud ukine pobijanu presudu, odnosno da istu preinači, tako što će optuženom izreći blažu kaznu.

Republički javni tužilac u podnesku Ktž. 782/05 od 22. aprila 2005. godine, predložio je da Vrhovni sud odbije kao neosnovanu žalbu branioca optuženog, a da potvrdi prvostepenu presudu.

Vrhovni sud je u sednici veća razmotrio sve spise krivičnog predmeta zajedno sa pobijanom presudom, iznetim predlogom Republičkog javnog tužioca, pa je ocenivši navode izjavljene žalbe našao:

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 380. stav 1. tačka 1. i 2. Zakonika o

krivičnom postupku, Vrhovni sud nije našao u presudi ili postupku koji je prethodio njenom donošenju bitne povrede odredaba krivičnog postupka, kao ni povrede krivičnog zakona učinjene na štetu optuženog.

Branilac optuženog u suštini se žali na odluku o kazni, pri čemu potencira značaj odlučnih činjenica koje utiču na izbor i visinu krivične sankcije, najviše pogrešno ocenjen stepen krivične odgovornosti, kroz psihičko stanje optuženog u vreme izvršenja krivičnog dela.

Branilac ističe da je prvostepeni sud poklonivši veru nalazu veštaka neuropsihijatra, zanemario proveru okolnosti koje navodi branilac, a koje se odnose upravo na psihičko zdravlje optuženog koje je narušeno kao posledica dugogodišnjeg (desetogodišnjeg) uživanja opojnih sredstava. Optuženi je pristao dobrovoljno na lečenje, pa je kazna zatvora u konkretnom slučaju samo represivna mera.

Ove okolnosti navedene u žalbi, predstavljaju samo ponavljanje odbrane sa glavnog pretresa, bez suštinske novine, bilo u činjenicama, bilo u dokazima uz pomoć kojih bi se ove činjenice proverile. Suština žalbe je samo predlog sudu da obrana optuženog i nalaz veštaka sudsko-psihijatrijske struke budu cenjeni u drugom svetlu, koje bi svakako bilo povoljnije po optuženog u smislu utvrđivanja stepena krivične odgovornosti.

Žalba branioca ne sadrži argumentovane tvrdnje u odnosu na objektivne elemente bića krivičnog dela u pitanju, što je nesumnjivo utvrđeno iz priznanja optuženog, a koje je opet adekvatno provereno iskazom svedoka BB, koji je kupio opojnu drogu u vidu tableta od optuženog, iskazom svedoka VV i GG, policajaca OUP-a Niš o zatečenom stanju i oduzimanju šest tableta iz stana optuženog, iz nalaza i mišljenja veštaka kriminalističko-tehničkog centra MUP-a Republike Srbije broj 2882/03, iz koga proizilazi da se radi o tabletama amfetamina u obliku sulfata kofeina i laktoze.

Nalaz veštaka neuropsihijatra DD, specijalne psihijatrijske bolnice u Gornjoj Toponici, potvrđuje da optuženi ne boluje od trajne ili privremene duševne bolesti ili poremećaja, da je karakteristika ličnosti optuženog disocijalni poremećaj, da od 17 godine konzumira opojna sredstva, te da je u dva navrata lečen u – KPZ Bolnici Beograd i u Zavodu za lečenje bolesti zavisnosti, Teodora Drazjera u Beogradu. Optuženom je ugrađen implant u lečenju od bolesti zavisnosti, u više navrata, a zadnji put 23. maja 2003. godine, a predmetno krivično delo izvršio je u julu 2003. godine, pa je veštak ocenio da je u vreme izvršenja dela bio sposoban da shvati značaj svojih postupaka i da upravlja njima. Drugim rečima, kod optuženog je bila uspostavljena fizička i psihička apstinencija od opojnih droga, a kritičnom prilikom bio je uračunljiv.

Pravilno zaključuje prvostepeni sud o potpuno očuvanim sposobnostima za rasuđivanje i odlučivanje o svom postupanju, optuženog AA, a što proizilazi iz ukupne aktivnosti optuženog, koja je složena i obuhvata radnje usmerene na motive zarade od prodaje opojnih droga.

Optuženi je bio svestan i znao da se radi o opojnoj drogi, da je na opisani način stavlja u promet, svestan da je to zabranjena delatnost, pa je tako prodao svedoku BB tri tablete amfetamina, ovu opojnu drogu od njega naplatio, dakle, prouzrokovao svojim radnjama štetnu posledicu, što je upravo i hteo. Oblik vinsti, koji očigledno proizilazi iz postupanja optuženog jeste direktan umišljaj.

Prvostepeni sud nije ostavio nikakvih dilema u pogledu utvrđivanja subjektivnih elemenata bića krivičnog dela u pitanju na strani optuženog AA, pa je na taj način u potpunosti i pravilno utvrđeno činjenično stanje koje je poslužilo kao osnov za pravnu ocenu, konkretno da je optuženi opisanim radnjama ostvario – u objektivnom i subjektivnom smislu, sve zakonske elemente bića krivičnog dela neovlašćeno stavljanje u promet opojnih droga iz člana 245. stav 1. Osnovnog krivičnog zakona.

Kod odlučivanja o kazni prvostepeni sud je utvrdio sve relevantne okolnosti u smislu odredbe člana 41. OKZ, a nakon toga ih pravilno i ocenio. Utvrđeno je da je optuženi AA mlad, da nije zasnovao porodicu, da je priznao izvršenje krivičnog dela, odnosno priznao je da je ovu opojnu drogu držao, predao svedoku BB.

Od otežavajućih okolnosti svakako je pravilno prvostepeni sud imao u vidu da je osuđivan za istovrsno krivično delo.

U datoj situaciji prvostepeni sud je osnovano uzeo da su utvrđene olakšavajuće okolnosti, po svom značaju osobito olakšavajuće, te uz primenu odredaba člana 42. i 43. OKZ ublažio kaznu propisanu za predmetno krivično delo ispod zakonskog minimuma i osudio AA na kaznu zatvora u trajanju od dve godine. Po oceni Vrhovnog suda ova kazna je srazmerna težini i stepenu društvene opasnosti učinjenog krivičnog dela i posebno stepenu krivične odgovornosti, u kom kontekstu je prvostepeni sud cenio na pravilan način psihičko stanje i zdravlje optuženog, karakteristike ličnosti, pa nema razloga za sumnju u ovu ocenu iz pobijane presude, niti je žalba branioca dala povoda za to.

Dalje je ocena Vrhovnog suda, da je izrečena kazna zatvora optuženom u potpunosti podobna da ispuni zahteve specijalne i generalne prevencije, odnosno, ostvari svrhu kažnjavanja propisanu zakonom u okviru opšte svrhe izricanja krivičnih sankcija (član 5. stav 2. i član 33. OKZ).

Zbog navedenih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci presude, u smislu odredbe člana 388. Zakonika o krivičnom postupku.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Gordana Maravić, s.r. Dragomir Milojević, s.r.

Za tačnost opravka

JČ